

700.

Нищожествата нямат врагове,
Не са мишена те на чужда ярост,
По име рядко някой ги зове
И често стигат до дълбока старост.

Не ги засягат ничии беди,
Борби, въстания или несгоди,
Не може никой да ги победи,
Безличието им напред ги води.

Те са живителният чернозем,
Където никнат новите тирани,
Но без това навреме да съзрем

И да окажем някакъв отпор
Попадаме във техните капани,
Споделяйки задружния позор.

701.

“Отечество”, “Човечество”, “Развитие”,
Са думи в обръщение безспир,
С тях ситият доказва на пребития,
Че всички трябва да живеем в мир,

А бедните да си отворят вените
И да даряват безвъзмездно кръв,
С която да задоволят червените
Във страшната им прекомерна стръв.

Убийците – и десните, и левите,
Са със един и същи произход,
Еднакви им са даже и припевите
Със обещатия за нов живот.

Те умъртвяват бавно и внимателно,
Ужасно, но законооснователно.

702.

Край нас витаят цифри и проценти,
Полезни в ежедневиия ни бит,
С тях армия полуинтелигенти
Оформят европейския ни вид.

Глупака кичат със научна степен,
А бедните със здравословен глад
В единствения строй великолепен
На този най-добър от всички свят.

Тук всички божи дарби са подсъдни
Пред злобата на посредствеността
И никой бог не може да помръдне
Жестоките устои на властта.

Докато умният се наумува
Глупакът за глупаците гласува.

703.

Властта не им прощава милостта си,
Че дишат те, макар и сред неволи,
В замяна иска трудовите маси
Послушно да живеят боси-голи.

И да търпят, когато от ефира
Министри, президенти, премиери,
Ги убеждават, че отвред извира
Благополучие във всички сфери.

Приемат със признателност лъжите
И продължават да се заблуждават
С красивите слова на първенците,
Които да ги мамят не престават.

А бъдещето? Как ли им изглежда
И дава ли им някаква надежда?

704.

Какви ли не човешки проявления
С красиви стихове са облепени! –
Любов, мъст, гняв, злост, престъпления,
Разкаяна душа, която стене...

Но не такъв е случаят с рушветите,
Поетите ги смятат недостойни
Да влязат сред декора на куплетите:
Пегас е кон, а те са крави дойни.

Безспорно с роля важна са в живота ни,
Закърпват доста скъсани бюджети,
Не са със пот на чело изработени
И точно затова общоприети.

Защо ли някой в милата държава
Не почне от сърце да ги възпява?

705.

Човекът – тази мислеща тръстика,
(според сравнението на Декарт)
Вирее сред море от политика
И се опива в нейния хазарт.

Но, както е известно, при хазарта
Печелещите малко са на брой,
Защото страстно чаканата карта
Е шанс и твърде рядко идва той.

Тук картите са до една фалшиви,
А който на това се противи,
Пресрещат го мъже с очички сиви
Е в Оня свят го пращат да върви.

Тръстиката – със мисъл или без,
Се гъне, за да оцелява днес.

706.

Насилието придружава живите
От първия до сетния им ден,
А после феите и самодивите
Ги водят в свят, на обич посветен.

Посрещат ги задгробни обещания,
Че всичко ще е по масло и мед,
Без подлости, без злоба, без страдания,
Но с образцов и правоверен ред.

Обаче след началното безвремие
Разкрива се със тъжна яснота –
Тя, шумно рекламираната премия,
И в рая си остава все мечта.

Защото царството небесно цяло
На земния ни свят е огледало.

707.

*Българи от цял свят са се стичали,
за да участват в Балканската война.*

Бе време свято и неповторимо
За братята ни в двете полушария,
Които гордо и неустрашимо
Лелееха в сърцето си България.

Студентите от Рим и от Виена
Се върнаха, захвърлили букварите,
Във татковината благословена
Ведно с бръснарите и градинарите.

Размесиха се бедност и богатство,
Младежка мощ и старческо старание,
Омраза, стигаща до светотатство,
И родолюбие без колебание.

Те всички заедно с безумна страст
Заминаха да мрат в Люлебургас.

708.

Промени важни стават в медицината
И знае се коя им е причината –
Лечители, които нявга бяха,
Продават днес ракия на тезгяха.

А лекарите в болничните здания
Създадоха си ООД-компания,
Където нявгашните пациенти
Сега са се превърнали в клиенти.

Най-търсената стока тук е здравето,
От болката пари набързо прави то,
Но още по-набързо в гроба праща
Човека, който няма как да плаща.

Бедняците, особено по-старите,
Да търсят помощ при ветеринарите!

709.

Един нещастен учен-недоучен
Във мигове на тъжно просветление
Прокле живота неблагополучен
И да му сложи край прие решение.

Взе сода каустик – отрова силна,
И с цел да няма никакво съмнение
Прибави още в доза изобилна
И витриол за свое утешение.

Не знаеше обаче важно свойство
На двете вещества за съжаление -
Размесени те водят до разстройство,
Но не и до задгробно преселение.

Така, вместо във райската обител,
Той стана на клозета посетител.

710.

Бог ръси правото на разкаяние
Сред многолюдния престъпен свят,
А тук според библейското предание
Се включва и платеният разврат.

По ценоразпис тръгват опрощения
От правоверния църковен дом
За всевъзможни дребни прегрешения,
Убийства, кражби и грабежи с взлом.

Постига се значително натрупване
В пари, във ценности и във натура,
Защото греховете чрез откупване

Устоите на вярата крепят,
Захранват папската номенклатура
И сочат към спасението път.

711.

Познавам интересен полиглот,
С когото няма кой да се сравнява;
В невероятно кратък период
Той може нов език да усвоява.

Безспорно има някакъв секрет,
Скрит някъде из мозъчните гънки,
Чрез който, без усилие наглед,
Избягва граматическите спънки.

Той сам ми каза кой е и какъв
И как тук-там минава за велик
Чрез устрема навред да бъде пръв,

Печелейки така прилични суми,
А всъщност и на родния език
Употребява само десет думи.

712.

Откакто бъдещето е зад мен
Изпитвам странна безпричинна леност,
Посрещам без надежда всеки ден
Без скръб за всяка пропиляна ценност.

Свободен съм от жаждата за мощ,
От устрема към златото, парите,
Към търсения някога разкош
И суетите – явни, или скрити.

Но в този тих безоблачен застой
И щастието също е замряло,
То не смущава сънния покой

С вълнения и непокорни страсти,
За да подготви стинещото тяло
В път към смъртта, пристигаща на части.

713.

Добрите хора днес са малобройни
Остатъци от допотопен вид,
За шумна слава те не са достойни,
Ликът им зад безименост е скрит.

При все това обсипват ги с похвали,
Писатели дивят им се в захлас,
А в името на светли идеали
Делата им приветства всяка власт.

Те имат право на тегло безсрочно
И на доверие в Лъжата-Цар,
Използват свободата си задочно,
Търпят без ропот своя господар.

Но най-вълнуващо е, че светът
Им дава право лесно да измрат.

714.

Благочестивостта, общопризнатата,
В прехваления от светците свят
Ще може ли да победи отвратата
От съществуващия земен ад?

Ще спре ли жертването на невинните
Заложници, обречени на мъст,
Чрез взривове на бомбите и мините
В чест на Аллах или Светия кръст?

Възможно е. Но мисля си, че раните
Са вече тъй неизлечими днес,
Че напъните на богоизбраните
Все не намират верния адрес.

А съществата дребни до едно
Осланяме се само на “Дано!”

715.

Славата е опит за величие,
Често безутешно неуспешен,
Но в света ни изначално грешен
Я сравняват със пари в наличие.

Често все пак не въпрос на суми е
Търсенето на красива слава,
Тя понякога не се продава,
А е плод на страст, дори безумие.

Тази слава осенява бедните
И в жаравата си се изгаря,
Приравнява просяка със царя,
Първите по ранг със най-последните.

Лошо е, че само с гола слава
Много трудно се забогатява.

716.

Забрана съществува за Ума ни
На Обичта през прага да премине,
Там възне той сред другите забрани
И чака, чака, чака със години.

Но Обичта не иска да го знае
И пренебрегва неговата клетва,
Тя в царството на феите витае,
Където с никого не се съветва.

Преобразена и една и съща
Навред със безразсъдството си грее,
Света по своя воля преобръща,
На мъдреците за да се надсмее.

Защо тогава всеки чак до гроб
Желае страстно да ѝ стане роб?!

717.

Тълпата в мен е от един човек,
Но с многочислени превъплъщения,
Сред тях човек от каменния век
Се среща с бъдещите поколения.

И всеки има независим лик,
И всеки има право над планетата
С вината си за всеки кървав щик,
Прославил се в безброя на кланетата.

Те раждат вместо сън един кошмар
На яве без надежда за свестяване,
Понесли непосилния товар

На някакви гръмовни обвинения,
С които Господ присъединява ни
Към бездните на своите владения.

718.

*Медицината постига все по-големи успехи
(Из вестниците)*

От болестите тя ще ни избави
И хората ще мрат напълно здрави,
А за смъртта им главната причина
Ще бъде “в име на Отца и Сина”.

Но дотогава в болниците наши
Ще се лекуват само богаташи,
Ще им предписват всякакви сеанси
И прегледи с магнитни резонанси.

А бедните ще си умират бедни –
За смърт най-първи и за ляк последни,
Ще се оплакват, че все нямат средства
И вопли ще оставят във наследство.

Управници, очакват ви беди -
Това наследство ще ви победи!

719.

Изпитвам предумишлена боязън
Към самохвалстващата добродетел,
Когато образът ѝ е белязан
С рекламата на ореол пресветъл.

Днес добродетелта изглежда странна,
Тя е невинност, давана под наем,
Изпод чиято мамеща премяна
Ликът ѝ станал е неузнаваем.

Не вярвам на добродетелта без корист,
Дори когато тя ме осенява,
Защото ме притиска кобна орис,
Съмнението да ме управлява.

Така отвсякъде съм защитен.
Но никой няма вяра и на мен.

720.

Измисленият свят ми е по мярка,
Сред него доста дълго съм живял
Опиянен от щедростта му ярка,
Красива както всеки идеал.

Мечтите тук са всички постижими
Без за това да губя свят и чест,
Гордея се с неопетнено име
И съм богат като същински Крез.

На входа се допускат само свои
Съмишленици верни до един,
Готови положителни герои,
Подреждани от мен по ранг и чин.

Не знам защо на другите се струва,
Че този свят едва ли съществува.

721.

Горещата безформеност на огъня
Не е ли тъкът на всеки блян?
А патосът на вярата във Бога ни
Не е ли с жар от Дух Свети съгрян?

От огън е онази тънка граница
Между поредните война и мир,
Където победените призвани са
Да му се кланят, като на кумир.

Обожествяват го навред чрез свещите,
Защото той е Дух Свети и вожд,
А в жертвените клади и във пещите
Развихря демоничната си мощ.

Любов претопля той по всяко време,
Но може също и да я отнеме.

722.

Светците, приближени до Небето,
Каквито са мюфтиите и папите,
Ми знаят битието, общо взето,
И на пропадането ми етапите.

Признавам си, че бил съм твърде грешен
И моля да получа опрощение,
Оставят ме обаче безутешен,
Ако не дам добро обезщетение.

И без каквото и да е потръпване
Молбата ми прехвърлят в друга тема –
Във връзка с предстоящото поскъпване
Аз “някои разноски” да поема.

Така и за отвъдния живот
Ми искат да заплащам такса “Вход”.

723.

Настъпват дни за кротко отчаяние
На Бъдното пред тъмните врати,
Привикнах аз със дребните страдания,
Големите Съдбата ми спести.

Родил съм се по грешка във годините,
Когато цар бе Посредствеността,
Когато поругаваха светините,
А Подлостта заместваше Честта.

Не съм се бил със Българоубицеца,
Нито със ордите на Сюлейман,
Но и не съм от тези, дето крият се,
Вместо с врага да влязат в смела бран.

Врагът обаче днес край мен незрим е
И управлява ме от мое име.

724.

Беседвахме със Времето веднъж
И неусетно двама сме заспали
В прегръдките на сън един и същ
За ползата от светли идеали.

“Навред нещастия и съсипни...”
“Не черногледствай!” Времето отсече,
“Аз произвеждам и щастливи дни.
Със радост изживявай ги, човече!”

Надникнахме в град ярко осветен,
изпълнен с обитатели щастливи,
където пред просторен безистен
Тълпа се виеше в редици сиви.

Тълпата се боричкаше да влезе
И купи с намаление ковчези.

725.

Нормалната жестокост е страхлива
И винаги се крие зад заслон,
Където безопасност придобива
В лицето на човешкия закон.

Законът бие, бие, оковава
Безлик, безок, безимен и велик,
Създава правда, за да я продава
На кой да е охранен политик.

Добрата правда в употреба влиза,
Прехвърляна безспир от джоб във джоб,
А в случаите на голяма криза
Прескача лесно и от гроб на гроб.

Жестокостта, макар да е взаимна,
Законността я прави анонимна.

726.

**If I had served my God as I have served my king He would not have
abandoned me in my old days.**

Cardinal Wolsey

Разбойникът си построява черква
С пари, които взел е от убитите,
И с черквата ще каже, че зачерква
Греха пред бога, ако го попитате.

Вина пред жертвите си не изпитва,
Тя пречка е за чистите стремления
Да стигне божеството чрез молитва
И да получи там благоволение.

На бога скоро става той наместник,
Създава и тълкува добродетели,
Налага ги чрез вестник и без вестник

Из територии и акватории
И заедно със другите владетели
Историята пълни със истории.

727.

Защо ли любовта към самотата
Е често придружена от тъга? –
Почувствана, макар неосъзната
Тя с мен е, без да зная докога.

Подобно на незаменим приятел
Не иска аз да съм напълно сам
И без покана да съм ѝ изпратил
Подслон при мен ще трябва да ѝ дам.

Съюзът ни изглежда ще е траен,
С начало, но без край като че ли,
Освен ако във някой ден случаен
Тя с друг реши да се сприятели.

А нещо ми нашепва, че тъгата
Е всъщност двойникът на самотата.

728.

Дарен бях със умствена немощ,
Прикрита под лъскав костюм,
Но, поста началник заемащ,
Аз нямах потребност от ум.

Съдии, крадци, депутати,
Бандити от кол и въже,
Владеех чрез куп компромати,
Във тайното си чекмедже.

Властта ми законообразна
С медали се даже покри,
Главата ми, вярно, бе празна,
Но джобът ми – пълен с пари.

Със право в държавата цяла
ме хвалят как спазвам морала.

729.

Инфекциозната наивност вече
проникнала е бедствено в народа ни
откакто злата орис ни обрече
да бъдем единици верноподани.

Обхванати от странно късогледство
вървим след хлевоусти агитатори
и искаме с демократично средство
да изберем най-свестните диктатори.

А те са всички със една подкваса -
когато иде реч за управление,
народът е за тях тълпа и маса,
създадена за сляпо подчинение.

С една ръка ни правят честен кръст,
но с другата ни сочат среден пръст.

730.

Предателството не изисква учене,
Достъпно е дори за неграмотния,
А снимката с глави на кол набучени
Свидетелство за дните му работни е.

Приемат го на служба императори,
Използват го министър-председатели,
А видни депутати и сенатори
Са негови усърдни почитатели.

То се привързва силно към героите-
Те негово са честно препитание,
Приемат го като един от своите,
Дарявайки го с дружеско внимание.

Тях то с посмъртна слава увенчава,
Убива ги и увековечава.

731.

Един човек видя как в наше село
Ченгета палят партизански къщи.
Той възмути се и се хвърли смело
На бой до смърт със властите могъщи.

Но оживя. Дочака Свободата
И награден бе като победител
С пари, медали, хубава заплата...
А после стана Израелски жител.

Там партизанка млада бе убита
И той с умението свое бойно
В дома ѝ точно сложи динамита
И отдалеч взриви го най спокойно

Без да усети, че след тази гавра
Той сам се бе превърнал във пачавра.

732.

Не сме убивани, а сме избивани
с хилядолетно хищно постоянство
и тъмните ни кърви са проливани
в земите ни, които днес са в странство.

Защо бе саможертвата на смелите? –
Умряха, за да властват подлеците,
които се погавриха с повелите,
оставени ни нявга от предците.

Вървим послушно вкрак, като германците,
и чужденци ни сочат чужди цели:
-Назад в обятията на османците,
нали те векове са ви владели!

Бълнуваме като хипнотизирани
и вместо Бог, Мамон е тук кумира ни.

733.

Попаднах на погрешното човечество,
Когато зачислен бях в този свят,
Но се сдобих все пак с добро отечество,
Макар да нямах дом като палат.

Кобурга бе с дворци реституирани,
Бедняците множаха се безчет,
А със стотина вида френско сирене
Започваше банкерският банкет.

Опитах се да вляза в политиката,
Но липсата на тъпота ме спря,
Реших да стана поп, ала владиката
В мен атеизъм някакъв съзря.

С провал завърши всяка моя тактика...
Сега съм клоун на свободна практика.

734.

Палачите убиват всеки ден,
Но по закон това те вършат честно
И с меч от бог и цар благословен
Изпращат хора в царството небесно.

Палач да си е просто занаят
Във служба на родината ни свята
И също като царски депутат
Ти получаваш за труда заплата.

Гласуваш в своя малък парламент
Без страх и всеки път единодушно,
Ти сам си премиер и президент
И разполагаш с мнозинство послушно.

Общуваш със живота чрез Смъртта,
А никога лъжи не казва Тя.

735.

Когато Бог изобретил Смъртта,
Тя е била за лична употреба,
Но после за доброто на света
Той с нейна помощ живи ни погребва.

И тъй, след първите щастливи дни
На ленност и молитви православни
Със ада земен раят се смени –
Забравихме, че бяхме богоравни.

Рогатият пое ни доживот
С обет пред Бога, да ни възпитава
През подходящо дълъг период
Във най-демократичната държава.

И със републикански маниер
Избра ни даже цар за премиер.

736.

Защо ли Вечността е оцветена
За всекиго от нас в различен цвят?
За някои е розова вселена,
За други е ужасен огнен ад.

Самоубиецът открива в Нея
Убежище от скръбния живот
С надеждата отново да живее
Под някакъв отвъден небосвод.

А в моите представи Тя е сива
И пренаселена от край до край,
Където мъка с мъката се слива,
Но Бог Я рекламира като рай.

Годините погребани са там
В подножието на безимен храм.

737.

Живеем под властта на странни хора,
Които вместо мозък имат злъчка,
Замътен от жестокост им е взора
Под сянката на мрачна петолъчка.

Нещастиято ни им е наслада,
Храна питателна за тях е злото
Без разкаяние и без пощада
И все “във името на обществото”.

Но ако някой враг на нищетата
Се осмели във изблик на геройство
Да защити на бедните правата

От ужаса на робската угроза,-
Че страда от психическо разстройство
Ще бъде неговата диагноза.

738.

Тя, старостта, е светлата мечта
На не един от мъртвите герои,
Осъдени да мрат през младостта
И чезнат под надгробията свои.

Надявали се, както всеки друг,
Да доживеят до деца и внуци,
Но спря живота им башибозук
В съюз със хиляди башибозуци.

Сега над тях се носи турска реч
И цигани сквернят им гробовете,
България е близо, но далеч
От взора на душите им пресвети.

А племето ни си живее в робство
И мисли, че хомотът е удобство.

739.

Природно злобният човек е бедствие,
Като цунами след земетресение,
Той е последствие във съответствие
Със някакво небесно отмъщение.

Във него въплътена е прокобата
Навред да сее мъки и страдания,
А после безпросветността на злобата
Да бъде неговото оправдание.

Но пред кого? При всяко произшествие
Той крие се в мъглата на наградите,
Където чак до Второто пришествие
Ще злочести и старите и младите.

А всяко негово мероприятие
Превръща земния живот в проклятие.

740.

Върхът, това е тъжно предизвестие,
Че по-нататък трябва да се слиза,
Дали дошъл си с чест, или с безчестие,
Зависи на съдбата от каприза.

А слизането ти е всъщност падане,
Забавено от ъгъла на склона,
Не ти предлагат вече гратис ядене,
защото ти си бивша ВИ-Персона.

Разбягват се сърдечните приятели,
Които в дружба вечна са се клеели.
Къде са те? Потънали в земята ли,
Или към други върхове поели?

След блясъка и почетните звания
Дошло е време за възпоминания.

741.

Ако при среща с всеки тих ветрец
Умело гънеш се като тръстиката
И си готов да бъдеш пръв подлец,
Ти бързо ще успееш в политиката.

Ако излъжеш бедната тълпа,
Когато за спасение те вика тя,
Ще пишат вестниците: Той успя
Да се издигне честно в политиката.

Ако от всички ти си най-жесток
И в теб изпъква с дявола приликата,
Ще те почитат като полубог
и ти ще бъдеш връх във политиката.

А партиите ще се надпреварват
Във ръководствата си да те вкарват.

742.

С обич тя го гледаше в захлас,
Сякаш бе от приказката княз –
Млад, наперен, умен и красив
С поглед прозорлив и отзивчив;

Затова, когато отведнъж
Той предложи да ѝ стане мъж,
Тя от щастие се разрида
И молитвено му каза “Да”.

Веднага на любовта си в знак
Сключиха във общината брак,
Но тогава случи се беда –

Тя със удивление видя
Как след сватбата им скок-подскок
Князът се превърна във жабок.

743.

Честните, на честността си пленници,
Молят се за служба при мошеници,
Дълго все от честността си патили,
Чакат щедри спомоществователи.

Честността се радва на признание,
Но за жалост е без препитание
И със указ на Номенклатурата
Паметник ще стане на културата.

Гражданите, със или без кучета,
Ще разхождат в парка своите внучета
И над гроба й по наше мнение
Могат да потърсят облекчение

На напрегнатия ден след бурите,
Като си освободят мехурите.

744.

Забързаната противоестественост
На пълните ни със машини дни
За кратко из основи промени
Вида на целокупната общественост.

Положиха се нови основания
Кое е лошо и кое добро
Според поредното политбюро
И неговите мъдри указания.

Докато сред партийни благовония
Смирено чака кроткият народ
Да зърне за към бъдещето брод
И плод от обещаната хармония,

Богатите палати извисиха,
А бедните се удесеториха.

Обичам приказките за морала,
В които правдата е възсияла
И винаги героят е готов
Накрая да се жени по любов.

Но на пазара, както всяка стока -
От добродетелите до порока,
Със надпис “залежал материал”
Посрещат ме купчини от морал.

Съзирам покрай тях как политици,
Банкери, магистрати и владици
Минават запъхтени без да спрат
И бързат по утъпкания път.

Моралът свят със ролята си свята
Се връща в приказките за децата.

746.

Сред крадците най-прочут
Е безопорно Робин Худ;
Много хора е обрал,
Много злато е събрал.

Кражбите му са безчет,
Без почивка и без ред –
Подвигът му най-красив
Е, че е обрал шериф.

А бандитите у нас
подражават му със страст
И окрали (о, позор!)
Главния ни прокурор.

Който него е обрал,
Става на крадците крал.

747.

Кълбото управляващи пиявици
В подножието на прогнил престол,
Навеки че са там представят си,
Закриляни от царски произвол.

Но няма как да продължат грабежите –
Народът е напълно оголял,
Отколе най-добрите сред младежите
На чужденците царят е продал.

Започва диво вътрешно воюване
На смърт и на живот, за кръв, за стръв,
Изчезва лицемерното гласуване,
Юмрукът тук показва кой е пръв.

Тълпата със учудване съзира,
Че вождът също може да умира.

748.

Организира се Престъпността ни
С пари, изпрани по законен път,
И скоро се очаква тя да стане
Кумир, към който всички се стремят.

А Подлостта не ще по никой начин
Да броди без посока по света
И да остане опит неудачен
Стремежът ѝ към партия-мечта.

Ще събере от близо и далеч
Под знамето си питомците сити,
Ще бди над тях с отровния си меч,

А в чест на нейния матриархат
Ще кръстят те в града на подлещите
Със името ѝ главния площад.

749.

За него никой няма да напише
В списанията пламенни хвалби,
Отсъства от блестящите афиши,
Умре ли, обществото не скърби.

Понявга на екрана се прокрадва
Закратко образът му мълчалив
И цялата фамилия се радва
Как таткото изглежда като жив.

Участието му е във масовки –
Я арестант, я пастор-протестант,
Или е акробат с подскоци ловки,
Защото е с талант на фигурант.

Той в политиката навлезе смело
И там най-после вече е начело.